

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΘΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΤΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν . . . δρ. 8,—

Ἐτησίαν . . . φρ. 10,—

Ἐξαμήνου . . . " 4,50

Ἐξαμήνου . . . " 5,50

Τριμήνου . . . " 2,50

Τριμήνου . . . " 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθῆναις, 28 Δεκεμβρίου 1913

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 4

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 24)

Ἀμέσως ἐπηλερώνησε στὸ γραφεῖό του τὸν ἀντικαταστήσαν στὴ νυκτερινή του ὑπηρεσίαν. Ἦταν λοιπὸν ἐλεύθερος καὶ θὰ ἔκανε καρτέρι. Ἐδείπνησε νωρίς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐννέα ἡ ὥρα, ποῦ ἡ συνοικία εἶχεν ἤδη ἐρημωθῇ, ὁ Ἐρβελὶν, κρυμμένος ἐν ἑνῇ σπῆτι μισοκτισμένο, παρὰ μόνον ἀθάλατος.

Κατὰ τῆς ἐνδεκά, εἶδε δύο ἀνθρώπους μὲ ὄψιν ἀνήσυχη, ποῦ φοροῦσαν πέδιλα, νὰ περνοῦν καὶ νὰ ξαναπερνοῦν σιωπηλοὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἐγκαταλειμμένον ἐκεῖνο μέγαρον.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἐσταμάτησαν, ἐζήτησαν τὸν τοίχον σὲ διάφορα σημεῖα καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθησαν, σβύνοντας τοὺς πέριξ φανούς.

Ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἀμφεβαλλεν, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ πρόσκοποι ληστὰ καὶ συνεπέρανε, ὅτι τὸ τόσο ἐπιτηδεῖως προσχεδιασμένον πρᾶξιόν ημιον θὰ ἐπραγματοποιεῖτο, κατὰ τὰ ραινόμενα, τὴν νύκτα ἐκείνη.

Ἀλλὰ τί ἠδύναντο μόνον τοῦ ἐναντίον δύο ληστῶν; Θὰ ἐξέθεταν ἄδικα τὴ ζωὴν του. Νὰ τρέξῃ πάλι νὰ εἰδοποιήσῃ στὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα; Μὰ ποῦ ἦταν; Δὲν ἤξευρε. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ στὴ γωνιά του, νὰ παραμονεύσῃ τοὺς κλέπτας, νὰ παρατηρήσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς καὶ μετὰ τὴν κλοπὴ νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ μὲ προφύλαξιν γιὰ νὰ ἰδῇ, ποῦ

ὁ ἀποθέσουν τὰ κλοπιμαῖα. Καὶ τὴν ἐπομένην τὸ πρωὶ θὰ ἐπήγγινε στὴν Ἀστυνομίαν νὰ καταγγεῖλῃ τοὺς ἐνόχους καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν κρύπτην τους.

Ἐν τούτοις τὸ σχέδιον αὐτὸ δὲν ἱκανοποιεῖται τελείως τὸν Ἐρβελὶν. Πόσο προτιμότερον θὰ ἦταν νὰ μπορούσεν νὰ τοὺς συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ!

Ἡ νύκτα ἐκείνη τοῦ Ὀκτωβρίου ἦταν πολὺ ψυχρὴ καὶ ὁ κατὰσκοπὸς μίας, ἀναγκασμένος ἀπὸ φρόνησιν νὰ μὲνῃ ἀκίνητος, εἶχε ξεπαρτιάσει. Ἡ ὥρα τοῦ ἐφαίνετο ἀτελείωτη. Εἶχε ἀπαυδήσει πιά.

Πρὸ πολλοῦ τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περάσῃ. Θὰ ἐπλησίαζε ἡ ὥρα μία, ὅταν αἰφνιδίως ὁ Ἐρβελὶν ἀνετινάχθη ἐλαφρά.

Ἦνας ἤχος κανονικὸς καὶ ρυθμικὸς βηματικῶν βραδείων ἤκούετο πλησίον του. Κάποιος ἐπερνοῦσε..

Ἦταν ἓνας ἀστυφύλαξ

ποῦ τυλιγμένος στὸν μανδύα του διέσχιζε τὸ πεζοδρόμιον, βαδίζων πολὺ κοντὰ στὰ σπίτια, γιὰ νὰ προσφύλασσεται βέβαια ἀπὸ τὸ κρύον—ἐστὶ τοῦλάχιστον ἐσκεφθῆκε ὁ Ἐρβελὶν—γιατὶ ἓνας ἀστυνομικὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ κρύβεται.

Ἀμέσως ὁ Ἐρβελὶν ἐζήλθε ἀπὸ τὴν σκοπιάν του καὶ διηυθύνθη μὲ χαρὰ διὰ τὴν ἀνελπιστὴ βοήθειαν, πρὸς τὸν κλητῆρα.

Αὐτὸς ἐστράφη ἐκπληκτός.

—Τί θέλεις ἐσύ; Τί κάνεις ἐδῶ τέτοια ὥρα; ἠρώτησε μὲ φωνὴ ὑπερβολικὰ βραχνή.

«Ὁ δυστυχὴς ταχυδρόμος θέλησε νὰ φωνάξῃ...»
(Σελ. 30, στ. β')

Ἐπειτα, παρατηρήσας τὴν στολὴν τοῦ ταχυδρόμου, ὁ ἀστυφύλαξ ἐμειδιάσεν καὶ ἐξηκολούθησεν ἡρεμώτερα.

—Εἶνε τόσο σκοταδιὲς ἐδῶ, ποῦ δὲν εἶχα ἰδῇ τὴν στολὴν σου, σύντροφε. Λοιπὸν εἶσαι καὶ σὺ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόψε! Βαρειὰ δουλειά, εἴ! μὴ αὐτὸν τὸν καιρὸ.

Βιαστικὰ ὁ Ἐρβελὶν ἐξέθεσε στὸν κλητῆρα χαμηλοφώνως τὰ διατρέγοντα, καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴ συνδρομὴν του γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακό, ποῦ ἀκουσίως τοῦ εἶχε διευκολυνῇ, καὶ νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τοὺς λωποδύτας.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἐθώπευσε πολλὰς φορές τὴν ὥραία μαύρην γενειάδα, ποῦ ἐστόλιζε τὸ προσωπὸν του. Ἐφαίνετο, ὅτι ἐσυλλογι-

«Διέδρεξε τὸ φῶματρον μὲ μιὰ οὐοία βαρειά...»
(Σελ. 30, στ. β')

ζέτο και προς στιγμήν έμεινε σιωπηλός.

— «Ωραία ιδέα, είπεν επί τέλους. "Αν τους πιάσω, θα μου αξίζει καλή αμοιβή».

— «Ας κρυφθούμε εκεί που ήμουν πριν, είπεν ο Έρβελιν. Θα τα ιδούμε όλα χωρίς να μ'ας ιδή κανείς».

— «Όχι, δά, απήντησεν ο κλητήρ, υπάρχει τρόπος καλλίτερος, φίλε μου. Θα υπερπηδήσωμε γρήγορα αυτόν τον τοίχο και θα κρυφθούμε πιο κοντά στο σπίτι, μέσα στής λόγχμας του κήπου».

Με τέτοιο σύντροφο ο Έρβελιν δεν εδίστασε. Μετά πέντε λεπτά εύρισκοντο ο ένας δίπλα στον άλλο, κρυμμένοι 'ς ένα μέρος του κήπου σύδενδρο, σε δέκα μέτρων το πολύ απόστασι από το έρμη μέγαρον.

— «Φοβούμαι μήπως μ'επερίπαιξες, είπα μετά ενός τετάρτου αναμονήν ο άστυφύλαξ. Μήπως οί λησται σου είνε πλάσματα της φαντασίας σου; Και τότε ξεπαγιάζωμε εδώ άδικα σ'άν βλάμεις».

Ο Έρβελιν έκαμε ν' απαντήσει. «Αλλά τη στιγμή εκείνη κάποιος θόρυβος προσέκλυσε την προσοχή τους».

Στην κορυφή του προς τον δρόμον τοίχου φάνηκε μια σιλουέττα άόριστη μέσα στο σκοτός κι' έπειτα χάθηκε. Μια δεύτερη άκούσθησε τον ίδιο δρόμο.

Και σε λίγο οί δύο κατάσκοποι μας άκουσαν την άρμη του κήπου να συνθλίβεται κάτω από βήματα, και είδαν δυο σκιές να διευθύνονται προς το μέγαρον.

— Βλέπεις, δες είχα δίκιο, έψιθύρισε σιγά ο Έρβελιν. Είπε μονάχα δυο. Εύκολα θα τους νικήσωμε, άν τους συλλάβωμε ε'ς άπορόπτου.

Οί δύο λησται προσπαθούσαν να διαρρήξουν ένα παράθυρο.

Ο άστυφύλαξ έπλησίασε το δάκτυλο στα χείλη του.

— «Ας τους άρίσωμε, έψιθύρισε».

Οί δύο κλέπται εξακολουθούσαν τη δουλειά τους. Τα τζάμια του παραθύρου έπεσαν με πάταγο. Και από το παράθυρο, που το άνοιξαν επιτέλους, οί δυο λωποδύται, ευκίνητοι σ'άν γάτες, γύθησαν στο σπίτι.

— Να ή κατάλληλη στιγμή! είπεν αποφασιστικά ο Έρβελιν.

— «Έτσι νομίζεις, φίλε φίλε; Καλά, π'άμ! απήντησε γελών ο άστυφύλαξ».

Και ξαφνικά έρριξε κάτω τον Έρβελιν και με τη βία του έκλεισε το στόμα μ' ένα φέμωτρο.

Σ' ένα ταχύ κίνημα άμύνης, ο Έρβελιν έπιασε με το άριστερό του χέρι, που μοναχό του άπέμενε ελεύθερο, την ώραία γενειάδα του κλητήρος. «Αλλά ή γενειάς αυτή του έμεινε στο χέρι».

Ο ψευδοαστυφύλαξ, όταν έχασε την γενειάδα του, έγέλασε χλευαστικά.

Ο Έρβελιν τον εκύτταξε κατάπληκτος, κατεπτοημένος.

Ήταν ο Πλόκ. Και ο Πλόκ τον έπίεξε τώρα σ'άν λουκάνικο!

Ο δυστυχής ταχυδρόμος θέλησε να φωνάξει, να ζητήσει βοήθεια. «Αλλά» είς μάτην. Το φέμωτρον του έκλεινε το στόμα έρμητικώς.

Ο Πλόκ έπηρε από την τσέπη του ένα ριαλίδιο, το άνοιξε και διέδρεξε το φέμωτρον με μια ουσία βαρεία που άπέπνιγε τον ταχυδρόμο.

Σχεδόν άμέσως ο Έρβελιν αίσθάνθηκε ότι έναρκωνετο.

(R. Lightone)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ
(Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ

Αγαπητοί μου,

Οί Βασιλείς και αί Βασιλίσσαι της Εύρώπης έχχαναν έξαφνα τους θρόνους των και τας περιουσίας των και ήναγκαζόντο να κατέλθουν εις την κοινήν βιοπάλην, —τί θα έκαμναν

από την πείναν; Αυτό το περιεργον ζήτημα έσκέφθη έσχάτως να εξετάσει, εν ευρωπαϊκόν περιοδικόν και έφεραν εις φώς θα έπίστευεν, ότι όλοι οί εύτυχες αυτοί άνθρωποι, τους όποιους ο κόσμος θεωρεί

ως άργούς και άμεριμνομερίμνους, είνε τελείως όπλισμένοι δια τον άγώνα της ζωής και θα ήμπορούσαν να εξασκήσουν εν επάγγελμα βιοποριστικόν; Και όμως είνε ή αλήθεια... Έν πρώτοις πολλοί από τους Βασιλείς θα ήμπορούσαν καλλίστα να διδάξουν στρατιωτικήν τέχνην και όπλομαχητικήν. «Αλλοι θα έγίνοντο εύκόλως καθηγηταί των Πολιτικών Έπιστημών. «Αλλοι θα εκέρδιζαν τα προς το ζην συγγράφοντες ή μεταφράζοντες. Από δε τας Βασιλίσσας, αλλαι είνε ζωγράφαι, αλλαι γλύπτριαι, αλλαι μουσικοί, αλλαι άοιδοί, αλλαι ποιήτριαι (όπως ή Κάρμεν Σύλβα της Ρουμανίας) αλλαι κατασκευάζουν θυμασίας δαντέλλας και κεντήματα και αλλαι είνε καλλιτέχνιδες φωτογράφοι!

Το περιοδικόν, το όποιον ανέλαβεν αυτήν την έρευναν, παρατηρεί, ότι άλλοτε δεν ήτο έτσι. Οί Βασιλείς και αί Βασιλίσσαι δεν ήξευραν τίποτε. Το δε παράδειγμα του Λουδοβίκου Φιλίππου της Γαλλίας, ό όποιος όταν έχασε τον θρόνον του, κατέφυγε πτωχός εις την Αγγλίαν κ' έζούσε παραδίδων... μαθηματικά, είνε μοναδικόν. «Αλλά τώρα βλέπετε, τα πράγματα ήλλαξαν. Είς τον αιώνα μας, κανείς δεν μένει άργός, κανείς δεν χάνει τον καιρόν του μόνον με διασκεδάσεις. Και

αί βασιλοπούλαι άκόμη κάτι πρακτικόν θέλουν να μαθηθύνουν τελείως. «Όχι, τόνον διότι συλλογίζονται την άσταςίαν της τύχης και φοβούνται το μέλλον, όσον διότι έντρέπονται να βλέπουν όλον τον κόσμον να εργάζεται γύρω των με τήσιν δραστηριότητα, και αυτοί να τρώγουν μόνον, να κοιμούνται, να λουσαρώνονται και να χορεύουν».

«Αλλά» άν και αυτοί αί βασιλοπούλαι σκέπτονται σήμεραν έτσι, πόσω μάλλον τα άλλα κορίτσια, αί «κοναί θνηταί», όσον πλούσιαι και άν είνε, δεν πρέπει να φροντίζουν να τελειοποιούνται εις κάτι χρήσιμον; Είς την άνάγκην του βιοπορισμού, εύκολώτερα βέβαια είμπορεί να εύρεθί το κορίτσι ενός άπλού έκατομμυριούχου, παρά το κορίτσι ενός βασιλέως, διότι συχνότερα χάνονται αί περιουσίαι από τους θρόνους. Και όμως τα κορίτσια των πλουσίων δεν το συλλογίζονται τόνον. Δεν άσχολούνται ειδικώς εις τίποτε, δεν καλλιεργούν με ζήλον καμμίαν των κλίσιν και περιορίζονται να μαθηθύνουν ελίγον άπ' όλα. «Αλλά με το «ελίγον άπ' όλα» δεν καρδίζει κανείς εις μίαν άνάγκην. Πόσον συχνά βλέπομε εύγενείς κυρίας, άλλοτε πλουσίας, καλομαθημένας, να έξετευλιζόνται εις την δυστυχίαν των έπαιτούσαι ή ζητούσαι ταπεινάς θέσεις οίκονόμων, νοσοκόμων, παιδαγωγών... Διότι όταν ήσαν κορίτσια, δεν έφρόντισαν να μάθουν κάτι, όπως αί βασιλοπούλαι που είνε σήμεραν Βασιλίσσαι...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ ΤΗΣ «ΡΟΔΟΠΗΣ»

Ο καλός συνεργάτης και αγαπητός φίλος της «Διαπλάσεως» κ. Νικόλαος Ποριώτης, ό όποιος μετέφρασεν ή διεσκεύασε θαυμασώς δια το περιοδικόν τούτο τόσα παιδικά μυθιστορήματα, διηγήματα και ποιήματα, — και σας άναφέρω μόνον το αλχημικόν του «Σχολείον των Ζώων» και το πασίγνωστον ποίημα «Ο κύριος Κανείς», — δεν είνε μόνον ένας απάράμυλλος μεταφραστής, αλλά κ' ένας λαμπρός ποιητής, και δραματικός συγγραφέας, αξιόλογος. Τελευταίως εξέδωκε μίαν έμμετρον τραγωδίαν του, την «Ροδόπην». Είνε πολύ ώραιόν ποιητικόν έργον, και τό συνιστώ εις τους μεγαλητέρους μου φίλους. Δημοσιεύω δε εδώ το «Ανάκρουσμα», το όποιον προτάσσει ό ποιητής εν είδει προλόγου και άφιερώσεως, δια να λάβετε μίαν ιδέαν του συνόλου.]

Ω Δόντη, ω Σολωμέ, σεΐς οδηγόι μου, Δασκάλοι μου 'ς το στίχο τον δεμένο Που μ' ένδεκα φωνές πλάθει τον Λόγο, Λιτό, σκληρό, σ'άν κρίκο από διαμάντι! 'Στο ρυθμό σας κ'έγω ένα μύθο άς πλέξω — Τάγριο λουλουδι που άνθισε τραγουδι Στο λαού μας τη γλώσσα και τη Μούσα, —

Σε πάθους και λαχτάρας Τραγωδία.

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια, ίδε σελ. 24).

Ο κ. Δικαστής, διακόπων. — Δεν μ'ας ενδιαφέρουν αυτά! Μάρτυ Μπάμπη Νικόλαε, εις το προκείμενον!

Ο κύρ Μπάμπης, εν άπορίᾳ. — Ποιό «προκείμενον»; δεν το βλέπω!..

Ο κ. Δικαστής. — Ένωσώ, ότι δεν πρέπει να μ'ας λέγης πράγματα άσχετα με την υπόθεσιν. Λέγε μας μόνον ό,τι γνωρίζεις σχετικόν.

Ο κύρ Μπάμπης. — Ά ναί. Τους έθγαλα λοιπόν, που λέτε, ένα κατостаράκι με δυο ποτήρια. Κ' εκεί που έκερνούσα τους άλλους μυστηερήδες, τους άκουγα να μιλούν — με συμπάθειο — για το γουρούνι και να το παχαρεύουν. Σε λίγο που ξαναγύρισα κοντά τους, να πάρω τα ποτήρια, ή συμφωνία ήταν τελειωμένη. Μα και το κονκινέλι μου ήταν τελειωμένο, και γι' αυτό πάλι μου είπαν: «Έ, κύρ Μπάμπη! φέρε μας από τα 'θια!» Τους ξανάφερα άλλο ένα κατостаράκι. «Όχι δηλαδή πώς θα το καυχρηθώ, κύριε Δικαστά, αλλά πρέπει να ξέρετε, πώς 'ς έλο το χωριό δεν υπάρχει τέτοιο μπάλσαμο! Της προάλλες ένας ξένος, Έγγλέζος...»

Ο κ. Δικαστής, θυμωμένος. — Πάλι τα 'θια; Τ' άκούσαμε αυτά! Μάρτυ Μπάμπη Νικόλαε, εις το προκείμενον!

Ο κύρ Μπάμπης. — Λοιπόν, που λέτε, εγώ τότε τους έφερα κι' άλλο κρασί, και είδα με τα μάτια μου τον Λάζαρο Λαρόδη ποτέ Γεωργίου να δίνει της Ούρανίας Χρυσοστόμου Μητρούλια δεκαπέντε χρυσά δεκάφραγκα, με άλλους λόγους έκάτον πενήντα δραχμές.

Ο κ. Δικαστής. — Μάρτυ Μπάμπη Νικόλαε! ή κατάθεσίς σου είνε σοβαρά. Όμιλῃσες πράγματα κατά συνείδησιν, τιμῶς, άνευ φόβου και άνευ πάθους;

Ο κύρ Μπάμπης. — Είπα την π'ασαν αλήθεια, κ. Δικαστά!

Ο κ. Δικαστής. — Κάθῃσε. Να έλθῃς ό δεύτερος μάρτυς.

Ο Γραμματεύς. — Δεσποινιώ! Πλησίασε, μικρά Δεσποινιώ!

Δεσποινιώ, από την θέσιν της, κλαίονσα γοερώς. — Χί, χί, χί!... Δεν φταίω εγώ!..

Χί, χί, χί!... Δεν έκαμα τίποτα εγώ, κύριε Δικαστά... Χί, χί, χί!... Θα το πω της μητέρας μου!..

Ο κ. Δικαστής. — Μικρά Δεσποινιώ, μη φοβῃσαι και το δικαστήριον δεν θα σου κάμῃ κανένα κακό. Πλησίασε! Ναί μέν, κατά τον νόμον, είσαι πολύ μικρά άκόμη δια να έμφανίζεσαι ως μάρτυς, προκειμένου όμως περί υποθέσεως τό:ον σπουδαίας, ένόμισα καθήκόν μου να καλέσω όλους τους μάρτυρας, ένηλικούς και άνηλικούς.

Δεσποινιώ. — Χί, χί, χί!... δεν ήταν λύκος, κύριε Δικαστά. Ήταν γουρούνι!.. (Κλαίει).

Ο κ. Δικαστής. — Σιωπή, μικρά Δεσποινιώ! Παύσε τα κλάμματα και είπέ μας την αλήθεια: τί είδες, όταν ο Λαρόδης Λάζαρος ποτέ Γεωργίου, συνοδευόμενος υπό του χοίρου και της χήρας Ούρανίας Χρυσοστόμου Μητρούλια, έστάθμευσεν εις το μηχανοσπήγαδο;

Δεσποινιώ. — Δεν ξέρω...

Ο κ. Δικαστής. — Πώς; Δεν ένθυμείσαι τί είπες της χήρας Ούρανίας Μητρούλια;

(Επεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Και τούτο λέγων, ο νεαρός εργάτης εισήγαγε το πόδι του εις το άνοιγμα της θύρας και μ'έν άπότομον σπρώξιμον, εκόλλησε την υπηρέτριαν εις τον τοίχον. έπειτα, όρμησας με γέλιον, έπέρασε τρέχων άπ' έμπρός της, ενώ εκείνη έξεφρόνιζε:

— Να σε πάρῃ ή όρμη, κατακαρμένο παιδί!.. θά με κάμῃς να με διώξουν!

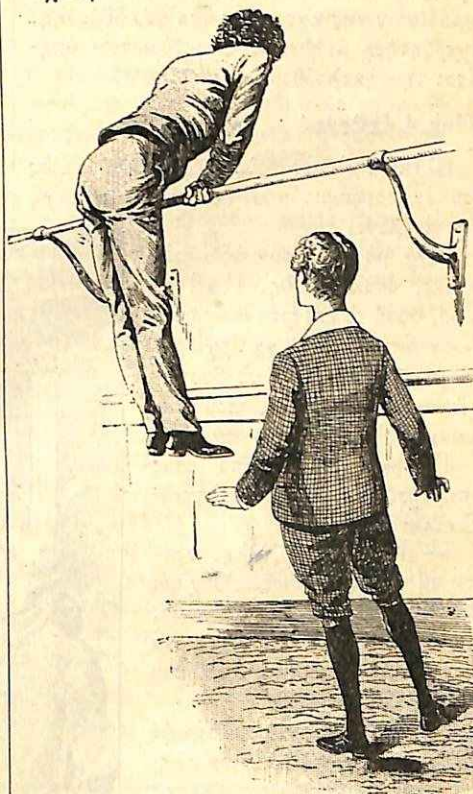
Κι' έτρεξε το κατόπιν του.

Ο Τζούλης ώριάζε με τους στρατηγούς εκείνους, οί όποιοι γνωρίζουν να έπωφελούνται από τας νίκας των. Διέσχισεν άδιστακτως τον προάλαμον, το άγγλικόν σαλόνι, την αίθυσαν της γυμναστικής, και έφθασε τέλος εις το δωμάτιον, όπου εύρίσκειτο ο Λουλού, έξηπλωμένος άκόμη εις την μεγάλην κουνιστήν πολυθρόναν του, με τα μάτια προσηλωμένα εις το ταβάνι.

Ότε κ'άν έγύρισε να ιδῇ ποίος είνε, όταν ήκουσε νανοίγῃ ή θύρα. Ο Τζούλης έπροχώρησε σιγά-σιγά από πίσω του, έπιασε την ράχην της πολυθρόνας και την έτράβηξεν άποτόμως προς τα κάτω, φωνάζων:

— Κούκου!.. Εγώ είμαι, κύριε Λουλού!.. Δεν μ'εφωνάξατε; Λοιπόν ήλθα!.. «Αλλά με πόση δυσκολία φθάνει κανείς ως εδώ! Εύκολώτερα θα ήμπούσα να πάω να τραβήξω τα γένεια του Προέδρου της Δημοκρατίας!

Το ώχρόν και κουρασμένον πρόσωπον του μικρού έκατομμυριούχου έρωτίσθη από μειδίαμα χαρῆς. «Επεινε την χείρα προς τον φίλον του και τῷ είπε με φωνήν νωχελή:

«Ο Τζούλης έπηρε φόραν κ' εξετέλεσε μίαν άναπτήρωσιν...» (Σελ. 33, στ. α')

— «Α, τί καλά που ήλθες να με ιδῇς, Τζούλη!.. «Αν ήξευρες πόσο στενοχωριέμαι!..

— Ναί, ναί, το ξέρω! υπέλαβεν ο εργάτης. Μου άνηγγείλατε ήδη την σπουδαίαν αυτή είδησιν δια του τηλεφώνου. Είνε όμως άνοησία!

— Γιατί άνοησία; ήρώτησε ζωηρώς ο Λουλού, ό όποιος δεν ήτο συνειθισμένος να του δηλοῦν με τήσιν ειλικρίνειαν.

— Μα ναί, άνοησία! Το είπα, το λέγω και θα το λέγω έως την χερμάλα!... Δεν χασιμυριέται κανείς, ούτε κανεί τον πεθαμένο, όταν είνε δεκατριών έτών και πλούσιος σ'άν και σ'ας. «Αλλά έργάζεται, παίζει, μέλατῃ, διασκεδάζει... κάτι κανεί επιτέλους!

— Μα εγώ δεν μπορώ, απέκοίθη ο Λουλού. «Αλλοι μου τα κάνουν όλα».

— Ποιό άλλοι;

— Οί υπηρέται μου, οί καθηγηταί μου, οί γιατροί μου. Μόλις κάμῃ νάπλώσω το χέρι μου για να πάρῃ ένα βιβλίον, θα πεταχθῶν άμέσως δυό άνθρωποι, να μου το δώσουν. Τότε μου κόβεται όλη ή όρεξι.

«Ο,τι θέλω, το έχω εύθύς, πριν προσθάσω να το επιθυμήσω. Έτσι τίποτε δεν μ'εφταί πιά».

Ο Τζούλης ήκουε με προσοχήν αυτήν την έξομολόγησιν και έσκέπτετο φιλοσο-

φικώς, πόσον ενοχλητικά εἶνε τὰ μεγάλα πλοῦτη. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ διατυπώσῃ τὴν φιλοσοφίαν του αὐτήν, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοιχθῇ ἀποτόμως καὶ εἰσέλθῃ ἡ νοσοκόμος, ἡ ὁποία, μετὰ τὴν παραβίασιν τῆς κατοικίας ὑπὸ τοῦ Τζούλης, εἶχε ζητήσει βοήθειαν. Δύο εὐρωστοὶ ὑπηρετοὶ τὴν ἠκολούθουν.

Ἴδου ὁ ἔχθρος!

Βλέπων αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐνόησε ποία τύχη τὸν ἀνέμενε.

«Θὰ μὲ πετάξουν ἔξω σὰν σακκί, ἐσυλλογίσθη. Γιατὶ ὁ μωρὸς, ἀφοῦ τὸ ἐπέτρεπαν πρῶτα, τώρα ἀπαγορεύουν νὰ ἔρχομαι νὰ μιῶ λίγα μὲ τὸ δυστυχημένο αὐτὸ παιδί, ποῦ πεθαίνει ἀπὸ πληξὶ ἐδῶ-πάνω.»

Πράγματι, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε:

— Φίλε μου Τζούλης, πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως... Ἐχομε διαταγὴ νὰ μὴ σὲ ἀφίνουμε, καὶ ἔκαμες πολὺ ἀσχημα νὰ μπῇς διὰ τῆς βίας, ἀφοῦ σοῦ εἶπε ἡ Μελανία...

Ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἔστρεψε πρὸς τὸν Λουλοῦ βλέμμα πληγῆς ὀργῆς. Ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε: «Βλέπετε πῶς μὲ μεταχειρίζονται;»

Ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ὁ φίλος του ἔμενεν ἄφωνος καὶ ἀπαθής, ἀνέκραξε:

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Μὰ πῆτέ τους τοὺς τολμάριστον, κύριε Λουλοῦ, ὅτι σὲ μὲ ἐφώνησατε μὲ τὸ τηλέφωνο καὶ ὅτι ἦλθα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω!... Νομίζετε πῶς μὲ θέτε ἐμένα νὰ μένω ἐς αὐτὰ τὰ δωμάτια, ποῦ μυρίζουν σὰ φαρμακεῖο; Ἀλλὰ τὸ κάνω γι' ἀγάπη σας!

Τὰ ζωηρά αὐτὰ λόγια ἔκαμαν τὸν Λουλοῦ νὰ φέρῃ μίαν στιγμὴν τὴν συνήθη του ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του καὶ εἶπε:—Ναί, ὁ Τζούλης ἔχει δίκιο!... Ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐνδοχθῇ...

Οἱ δύο ὑπηρετὰς ἀντήλλαξαν ἐρωτηματικὰ βλέμματα, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν. Ἀλλὰ τότε ἔλαβε τὸν λόγον ἡ νοσοκόμος:

—Κύριε Λουλοῦ, εἶπεν εὐσεβάστως, λυπούμαι πολὺ ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας σας μού ἀπηγόρευσε ρητῶς νὰ φέρω τὸν Τζούλη νὰ ἔρχεται ἐδῶ. Φρονεῖ, ὅτι τώρα ποῦ ἐμεγαλύνσατε, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε φίλους

μὲ τὸν μάγειρά σας. Ἐπειτα, —καὶ αὐτὸς εἶπε, νομίζω, ὁ κυριώτερος λόγος, —φοβῶμαι μήπως αὐτὸ τὸ παιδί σὰς κουβαλεῖ ὅλας τῆς ἀρρώστιας τοῦ ἐργαστηρίου.

Ὁ Τζούλης ἀνέπνευσε.

—Ἀ, ἔκαμαν αὐτὸ μόνον εἶνε; Τότε πάει καλά. Ἐγὼ ἐφοβόμην μήπως εἶχαν τίποτε σοβαρότερον ἐναντίον μου ἄλλ' ἀφοῦ δὲν μὲ θέλουν πιά, ἐπειδὴ εἶμαι ἀπλοῦστατα γυῖός τοῦ μπαμπᾶ μου... καλὴ νύχτα σας! φύγω!

Ἐπειτα, εἰρωνικῶς πάντοτε, προσέθεσε:

«Ὁ Τζούλης ἔχει δίκιο! Ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐνδοχθῇ». (Σελ. 32 στ. α'.)

—Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε βουλευτοὶ ἢ ἀρεοπαγίται... Ὁρεβουάρ κύριε Λουλοῦ, καὶ καλὴ διασκέδασι. Ποτὲ στὸ ἐξῆς δὲν θὰ ξανάθῃ ὁ Τζούλης νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ.

Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἀξιοπρεπέστατα, ὅταν ὁ Λουλοῦ τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ μανίκι.

—Μὴ φύγῃς! τοῦ εἶπε μὲ δύναμιν. Δὲν θέλω νὰ φύγῃς!

—Μ' ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς σας νομίζει ὅτι ἡ συντροφιά μου δὲν σὰς ταιριάζει;

—Αὐτὸ μού εἶνε ἀδιάρκο! ἐφώνησεν ὁ

Λουλοῦ. Θέλω νὰ μείνῃς καὶ θὰ μείνῃς. —Ὅχι, εὐχαριστῶ! ὑπέλαβεν ὁ νεαρὸς ἐργάτης, δὲν ἐνόησεν οὔτε ἐμὲ νὰ φορτωθῶν οὔτε τὸν πατέρα μου νὰ διώξουν ἐξ αἰτίας μου. Ἀφίστε με νὰ φύγω!

Κ' ἔπιασε τὴν θύραν διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ὁ Λουλοῦ ὁμῶς, ὁ ὁποῖος πρῶτην φοράν ἔβλεπε νὰ ἐναντιώνωνται εἰς τὴν θέλησίν του, ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Τὰ μάτια του ἐπετοῦσαν σπίθας καὶ ἐκτυποῦσε τὸ πάτωμα μὲ τὸ πόδι του λυσσώδως.

—Θέλω νὰ μείνῃς! ἐφώνησεν ὁ Λουλοῦ νὰ μείνῃς!... Καὶ ἂν τολμήσῃς νὰ φύγῃς...

Καὶ ὁ μικρὸς ἐστάθη μίαν στιγμὴν, προσπαθῶν νὰ εὕρῃ μὲ ποῖαν φθερὰν ἐκδικήσῃ τὴν ἡμιπορούσαν νὰ φθερίσῃ τὸν Τζούλην. Καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἤρε:

—Ἄν τολμήσῃς νὰ φύγῃς, δὲν θὰ βάλω ἐπὶ τὸ στόμα μου τίποτα, ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃς!

Καὶ πάλιν οἱ τρεῖς φύλακες ἐκυστάρησαν ἀνήσυχοι, κατόπιν ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις χαμηλοφώνως, καὶ τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς ἐξῆλθε, λέγων:

—Πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Ρισανέλ.

Ὁ Τζούλης δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ.

Μένω!

Ἐάν ἔφθαιεν, ὁ μικρὸς του φίλος ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ καμμίαν ἀνεστῆσιν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ καθίστων ὑπεύθυνον αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα του. Ἐάν ἔμενε, θὰ ὑφίστατο τὴν ἐκκρήσιν τῆς ὀργῆς τοῦ κ. Ρισανέλ, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρξατο αὐτοπροσώπως νὰ ἰδῇ τί συνέβαιναν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πολυκαταπημένου του...

Ὁ νεαρὸς ἐργάτης ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ τὴν γενναίως τὸν κίνδυνον. Αὐτὸ τῷ ὑπεγύρουν ἡ εἰλικρινὴς καὶ τολμηρὰ του φύσις.

—Ἐπιτέλους ἄς γίνῃ, ὅ,τι θέλῃ, εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα κανένα κακὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ

φοβούμαι τίποτε. Ἄν μού ριχθῇ ὁ πατέρας σας, ξέρω τί θὰ τοῦ ἀπαντήσω.

—Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Λουλοῦ, τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν φίλον του καὶ ἠσύχασε, γιατί δὲν θὰ συμβῇ κανένα κακὸ οὔτε σὲ σένα, οὔτε ἐπὶ τὸν πατέρα σου. Σοῦ ἐγγυώμαι... Ἐγὼ σὲ διέταξα νὰ ἐνδοχθῇ, καὶ ἐγὼ μόνος μου ἔχω τὴν εὐθύνην.

—Ὡλ ράϊτ! εἶπεν ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἀμερικανικὴν αὐτὴν φράσιν.

Τὰ παιδιὰ ἐξηκολούθησαν νὰ συνομιλοῦν, περιφερόμενα ἀπὸ τὰ διάφορα δωμά-

τια τοῦ διαμερίσματος, ἐνῶ, διὰ νὰ δείξουν βεβαίως τὴν ἀποδοκιμασίαν των, ἡ Μελανία καὶ οἱ ὑπηρετὰς ἐστάθμευσαν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, περιμένοντες ἀνυπομότως νὰ ἔλθῃ ὁ κύριός των.

Ὁ Τζούλης ὁμῶς ἐφαίνετο ἡρεμώτατος. Διασχίζων μὲ τὸν φίλον του τὴν αἴθουσαν τῆς γυμναστικῆς, εἶδεν ἕνα κομψότατον μονόζυγον, τοῦ ὁποῖου ἡ χαλιδεῖν ῥάβδος ἦτο ἐπανδεδυμένη μὲ δέρμα λεπτόν, διὰ νὰ μὴ χαλοῦν τὰ χεῖρα τοῦ γυμναζομένου.

—Τί ὥραϊο ποῦ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ ἐργάτης· σοῦ κάνει ὄρεξι νὰ γυμνασθῇς!

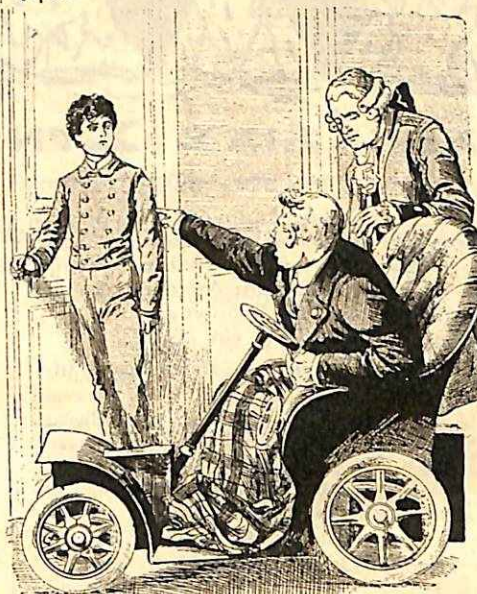
Κ' ἐπισφραγίζων τὸν λόγον διὰ τοῦ ἐργου, ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἐπῆρε φόβον καὶ ἐξετέλεσε μίαν θαυμασίαν «ἀναπτέρωσιν», τιμῶσαν καὶ τὴν δύναμιν του καὶ τὴν εὐλογισίαν του.

Φυσικά, μὲ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς ἀμύλης, τὸ ἔμφυτον εἰς τὰ παιδιὰ, ὁ Λουλοῦ ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὸν φίλον του. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε παρὰ νὰ κρεμασθῇ μὲ τὰ χεῖρα ἀπὸ τὴν ῥάβδον, ὡς σκαντὸν ἀρνὶ εἰς τὴν προθήκην κρεοπωλείου.

Ἐπῆρξεν εἰς τὸ πάτωμα, κάπως ταπεινωμένος καὶ, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀδεξιότητά του, εἶπεν:

—Ὁ καθηγητὴς μου δὲν θέλει νὰ κάμω μονόζυγον. Δὲν παραδέχεται παρὰ τὴν στυγερὰν γυμναστικὴν, κινήσεις μόνον ἀρ-

γὰς, ρυθμικάς, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. —Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, τὸ ξέρω.

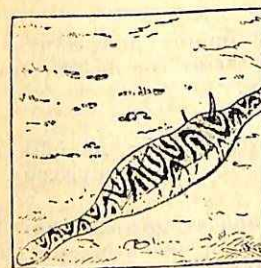
«Ἐξω γρήγορα, παληόπαιδο!».

Ὁ Κύριος

Καὶ πάλιν ὁ μικρὸς ἑκατομμυριούχος ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ μονόζυγον καὶ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του, προσεπάθει

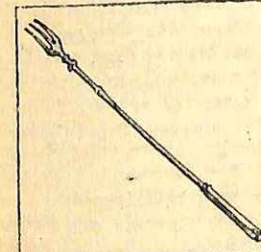
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πύθων καὶ δορκὰς

Εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, πλησίον τοῦ Μπαλντάρι, ἕνας ὄφις πύθων κατέπιεν ὀλίκληρον μίαν δορκάδα. Ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν χωνεύσῃ,

Παλαιὰ πηρούνια

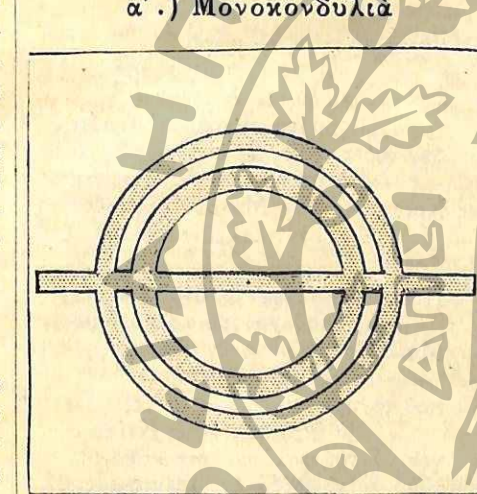
ἠσύχως, τὰ μυτερά κέρατα τοῦ δυστυχούς ζώου, ἐτρύπησαν τὴν ῥάχιν τοῦ ὀφιοῦ καὶ ἐδύνησαν ἔξω. Κι' ὁ ὄφις εὐρέθη νεκρὸς, ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν ἀπάντη εἰκόνα.

μεγάλης, φουσκωτῆς τραχηλίας, καὶ μὲ μικρότερα πηρούνια θὰ ἦσαν ἀδύνατον νὰ φέρουν τὸ φαγῆτόν εἰς τὸ στόμα.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

(Ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον ΙΒ'.)

α'.) Μονοκονδυλιὰ

Τὸ σχῆμα αὐτὸ παριστᾷ τὰς δεινὰς στοιχίας ἐνὸς κήπου. Πρόκειται νὰ περάσῃτε ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς δεινὰς στοιχίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πατήσῃτε τὸ ἴδιον μέρος δύο φορές. Μὲ ἄλλους λόγους θὰ διαγράψετε τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλιάν.

νὰ ἐκτελέσῃ τὸ γύμνασμα. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τοῦ γυμναστηρίου ἠνοιχθῇ, καὶ ὁ κ. Ρισανέλ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ τῶν δύο θαλαμηπόλων, εἰσέβαλεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὅταν εἶδε τὸν Λουλοῦ κρεμασμένον, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά, ἡ ὀργή του ἐξερράγη.

—Ἀ, μὲ αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε τρελλό! ἀνέκραξε. Ποῖος σοῦ ἔδωσε τὴν ἀδείαν νὰ κάνῃς γυμναστικὴν τοῦ γυῖός μου; θέλεις νὰ μού τὸν σκοτώσῃς;

Δὲν ὑπάρχει φόβος, κύριε Ρισανέλ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Τζούλης, βοηθῶν τὸν φίλον του νὰ πηδήσῃ εἰς τὸ πάτωμα. Εἶμαι συνειδησμένος, καὶ σὰς ἐγγυώμαι ὅτι ὁ υἱὸς σας δὲν κινδυνεύει μαζὶ μού ποσῶς! Ἐννοία σας, καὶ δὲν τὸν ἀφίνω ἐγὼ νὰ σπάσῃ τὰ μυτερά του!

Ὁ ἑκατομμυριούχος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀναυδὸς πρὸ τῆς ἀταραξίας τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, ὅχι μόνον παρήκουσε τὰς διαταγὰς του, ἀλλὰ δὲν ἔδειχνε καὶ τὸν παραμικρὸν φόβον ἐνώπιόν του, καὶ ὠμίλουσεν εἰς τὸν Βασίλεα τοῦ Μπισκότου, τὸν κάτοχον τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων ὡς νὰ ἦτο ὁ κοινότερος τῶν θνητῶν! Ἀλλὰ τὴν στιγμιαίαν του ἐκπληξιν διεδέχθη ὁ τρομερώτερος θυμὸς.

(Ἐπεται συνέχεια)

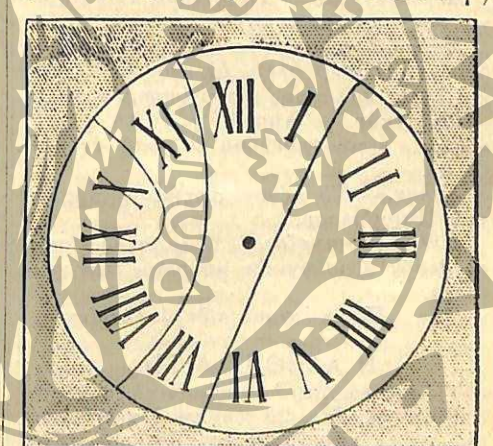
ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

γ'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστῆθι ὑπὸ τῆς Παιδαγωγικῆς τῶν Δολλαρτίων
Svr-vt - mx - q' - vr

Δύσεις τοῦ 2ου φύλλου

α'. Γωνία, τραπέζιον, τρίγωνον. πυραμὶς.—β'. Ἀναγινώσκοντες κατὰ σειρὰν τὰ γράμματα, προσφέρουν τὴν φράσιν: *Helène est née au pays grec, elle y a vécu, elle y est decedée.*—γ')

Ἴδου πῶς ἐσπασεν ἡ πλάξ τοῦ ὁρολογίου εἰς τέσσαρα τεμάχια, οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων δίδουν παντοῦ ἄθροισμα 20: $XX=20$, $XI+I+VIII=20$, $I+XII+VII=20$, $II+III+III+V+VI=20$.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἐκαθήμην πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἀνεγίνωσκον. Αἰφνης ἀκουσα φωνὰς μικροῦ παιδιοῦ, γέλια καὶ τρέξιμο.

Εἰς τὸν γειτονικὸν κήπον ἕνα μικρὸ ὀλόξανθο παιδάκι ἐκυνήγουν μίαν πεταλούδα. Πότε πότε τὴν ἐφθινε, καὶ τότε ἐκείνη με ἐπιδεξιόους ἐλιγμούς τοῦ ἐξέφευγε. Τὸ κυνήγι αὐτὸ ἐξηκολούθει ἀρκούντως ὥρα, ἀλλ' ἐπιτέλους τὸ παιδάκι ἐφώνησε μίαν δυνατὴν φωνὴν καὶ ἐσήκωσε ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα τὸ λευκὸ καὶ παχουλὸ χεράκι του. Εἶχε ἀρπάξῃ τὴν πεταλούδα καὶ τώρα ἤρχετο με ὑπερηφάνεια νὰ δειξῇ τὴν σπουδαίαν του κατὰκτησιν. Ἀλλ' αἰφνης τὸ γελαστὸν πρόσωπον ἐσκυθώθηκε καὶ δύο δάκρυα χονδρὰ ἐκυλίσθησαν ἐπάνω εἰς τὰ παχουλὰ μαγουλάκια. Ἡ πεταλούδα τοῦ εἶχε ξεφύγει καὶ ἐπέτα ὑψηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι. Κ' ἐγὼ αἰσθάνθηκα ἕναν πόνον εἰς τὴν καρδίαν μου. Αὐτὴ ἡ μικρὰ σκηνὴ τοῦ εἶχε ἐξυπνίσαι παραδόξως σκέψεις. Ἡ πεταλούδα μὲ ἐφάνη ὥσαν ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν μᾶς διαφεύγουν καὶ χάνονται, σκορπίζοντα τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν ἐρημὸν πλέον ψυχὴν.

Πόθος τῆς 'Ρόδου

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Βοσκοπούλα.—Βόσκει ἀνέκαθεν ὄλους τοὺς ποιητὰς τοῦ κόσμου.

Γέλος.—Σπασμὸς εὐτυχίας. Πρόφασις κάποτε διὰ νὰ ἐπιδεικνύονται ὠραῖοι ὀδόντες.

Καλλονή.—Συνάλλαγμα ὅψεως με σύντομον προθεσίαν.

Δαιμός.—Ὁ μόνος ἰσθμός, ὅστις δὲν δύναται νὰ κοπῇ.

Δογοπαίγνιον.—Τὸ πνεῦμα τῶν μὴ ἐχόντων πνεῦμα.

Μαργαρίτα.—Εὐρίσκονται ὀπισθεν ῥοδίων χειλέων, ἀλλὰ ἀλειύονται ἐνίοτε καὶ ἐντὸς θαλάσσης μωρογραφημάτων.

Μυστικόν.—Ἄμα θέλῃς νὰ τὸ διακωνώσῃς, ἐκμισσηρεῦσαι τοῦ ὑπὸ ἐξεμύθειαν.

Σόλον.—Τὸ μόνον σωτήριον προῖον τοῦ Παραδείσου.

Πῖλος γυναικίος.—Κρεμαστὸς κήπος τὸ θέρος· ζωολογικὸν μουσεῖον τὸν χειμῶνα.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

Η ΑΛΗΘΗΣ ΑΙΤΙΑ

Τελευταίως μία Ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἀνήγγειλεν, ὅτι θὰ ἐδίδεν ἕνα ἰνδιάνον εἰς ἕνα ἐκ τῶν τριῶν τῆς Μαύρων, ὅστις θὰ διετύπωνε σαφέστερον τὰς δημοκρατικὰς τοῦ Ἰδίας.

—Εἰμαι Δημοκρατικός, εἶπεν ὁ πρῶτος, διότι οἱ δημοκρατικοὶ δίδουν χειραφέτησιν εἰς τοὺς Μαύρους.

—Πολὺ καλὰ. Καὶ εὐ, Μπίλλ;

—Ἐγὼ εἰμαι δημοκρατικός διότι ἡ Δημοκρατία ἐθέσπισεν φρονίμους νόμους.

—Εὖγε. Καὶ σὺ Ζάμ τι θὰ μᾶς εἴπῃς;

—Ἐγὼ. Κύριε, εἰμαι Δημοκρατικός διὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὸν ἰνδιάνον.

Καὶ αὐτὸς τῷ ὄντι τὸν ἔλαβε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Νησιωτοπούλα**

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σχίζεται ἡ λευκὰ ἡ ἀφύλλη

ἐστὸν μανιωμένο ἀγέρα

καὶ γέρνει ὡς κάτω ἐρημική

καὶ στρέφει ἐδῶδε πέρα...

Στὸ σκυθρωπὰ εἰκονίσματα

σβύνει ἡ κανδήλα ἀγάλη

καὶ λὰς κοιμᾶται ἡ παρασιτιά

ἐς στάχτης κρύα ἀγκάλη...

Κι' ἄσφρα, μέε 'στὴ σκοτεινιά,

ποῦ εἶν' ἀπλωμένη ἀκόμα

μέε 'στοῦ βορροῖα τὰ κύματα,

σάν ἀπὸ ἀγγέλου στόμα,

—σάλπισμα, ποῦ χτυπᾷ βαθεῖα

κάποιον ὥραιον παιᾶνα,

λαλεῖ ἡ Χριστουγεννιάτικη

γιορτάσιμη καμπάνα...

Χριστοῦγεννα... Ὁ ἀντίπαλος

σάν εὐωδία λιθῶν,

—Ἵμνος, 'στὸ θεοῦ σκοπὸ, ποῦ ὕμνουσιν

οἱ Ἄγγελοι 'στὴν στάνη—

ὕψωνει, προσευχὴ γλυκεῖα

'στὴν ὑπερκόσμια Μάννα,

ποῦ στέλνει ὁ κόσμος ταπεινὸς

με τὴν ῥωχὴ καμπάνα.

Φιλῶ τὸ χέρι τὸ μικρὸ

καὶ πᾶσι με μεταλάβει...

Στὸ τζάκι λαμπερὴ φωτιά

φλόγες πετάει κι' ἀνάθει

σάν ριζίδα. Τὸ Χριστόψωμο

ἡ καλὴ γιγιά σταυρώνει.

Χριστοῦγεννα! Μακρὰ χτυποῦν

κι' ἀντιπαλοῦνε οἱ στόνοι.

Πόσα Χριστοῦγεννα θάρρου

'στοῦ χρόνου τὸ ποτόμι!

Μὰ θαύρου μόνον ἐν' ἀφύλλο,

ἕνα ἐξερὸ καλὰμι

ποῦ τὸ προσμένει ὁ θάνατος,

ὁ θεριστὴς κι' ὁ Κτίστης

γιά νὰ τοῦ ψάλλουν χαρῶπα

τὸ Δόξα ἐν Ὑψίστοις...

Τέλλος Ἄγρας

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἦμην τότε δέκα ἐτῶν καὶ τὰ τρελλὰ παιγνίδια ἦσαν ἡ μόνη μου διασκέδασις.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ πολλὰ παιδιὰ ἐπαίξα-

μεν στὸν δρόμο, ἐμπρὸς στὸ σπίτι μας,

διήλθεν ἕνας γαϊδουριάς, ὁδηγὸν τρία γαϊδουράκια. Εἰς ἀπὸ τῶν ὀμῶν μας ἠθέλησε νὰ δειξῇ τὴν ἐξυπνάδα του.

«Σταθίτε, παιδιὰ, φωνάζει, νὰ περᾶσιν τὰ τέσσαρα γαϊδουράκια».

«Ὅλοι ἤρχισαν νὰ γελοῦν θορυβωδῶς. Ὁ προσβληθεὶς ὁμῶς, φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο βλάξ, ἐνόησεν τί ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μετὰ μὲν ἀνέστη πνεύματος ἀπήντησεν:

«Ἐχεῖς λάθος, παιδί μου, εἰμεθα πέντε. Ἐλησμόνησες νὰ μετρήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου».

Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Μὴ σκάψῃς λάκκον δι' ἄλλον, διότι ὑπάρχει φόβος οὐ νὰ πέσῃς ἐντὸς αὐτοῦ.

9292

«Ὅπως τὸ τριαντάφυλλο γεννᾶται μέσ' 'στ' ἀγκάθια, ἔτσι κι' ἡ εὐτυχία γεννᾶται μέσ' 'στὲς δυστυχίες καὶ τὲς λύπες τῶν ἀνθρώπων.

9292

Θὰ κατορθώσῃς τὰ δυσκολώτερα πράγματα, ἂν, πρὶν τ' ἀρχίσῃς, δολιχῇς μετ' ἐλπίσιν καὶ ἀποφασιστικότητι.

9292

Ποτὲ νὰ μὴ λέγῃς, ὅτι θὰ πράξῃς κατὰ προσηκῶς, διότι, σχεδὸν πάντοτε τὸ «προσηκῶς» εἶνε «πολὺ ἀργά».

9292

Τὸ ψεῦδος εἶνε ὁμοῖον πρὸς πληγὴν καὶ μετὰ τὴν θεραπείαν του ἀφίνει ἔχνη τῆς ὑπάρξεώς του.

9292

Ἐάν κερδίσῃς χρηματικῶς μετ' ἡθικὴν ζημίαν, δὲν κερδίζεις ἀλλὰ ζημιώνεσαι.

9292

Πολλοὶ καλὰ πράξεις χρειάζονται διὰ νὰ θεμελιωθῇ ἡ καλὴ ὑπόληψις, μία δὲ καὶ μόνη κακὴ καταστρέφει αὐτήν.

9292

Ὅταν μοιράζεται ἡ λύπη, μικραίνει. ὅταν δὲ μοιράζεται ἡ χαρὰ, μεγαλώνει.

(Ἐκ τῆς Συλλογῆς μου)

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν νύκτα ὁ Γιαννάκης ὤνειρεύθη, ὅτι ὁ μπαμπὰς του τοῦ ἔδωκε δύο δραχμάς. Τὸ πρῶτον ἀφοῦ ἐξυπνήσῃ καὶ δὲν τὰς ἔβλεπε, φωνάζει:

—Μπαμπά μου, ποῖός μου πῆρε τὴν δύο δραχμὴς ποῦ μοῦ ἔδωκε τὴν νύκτα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύχου Στρατηλάτου

Ἡ διδασκάλισσα πρὸς τὴν Λορελάϊ:

—Τί διαφορά ὑπάρχει μετὰ τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ;

Λορελάϊ—Ἡ ἀστραπὴ εἶνε «σάμπα» ἐνῶ τὸν ἡλεκτρισμὸν τὸν ἀκριβοσημαίνοντες...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΤΟΥ 1913

Με τὰς 428 σελίδας του.—Με τὰς 580 εἰκόνας του.—Με τὸν ἀπαράμυλλον «Μικρὸν Τζόκευ».—Με τὴν περιεχοτάτην «Κρινιώ».—Με τὰς ὥραιας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μετὰ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΔΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 23ην Δεκεμβρίου 1913.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ, δοξάσατε! Χριστὸν ἐξ οὐρανὸν ἀπαντήσατε! Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, νὰ χαίρεσθε τὰς ἐορτάς, νὰ εὐτυχίητε νὰ προσεύεσθε!

Εὐχαρίστως, **Ἀεὶ τοῦ Κανκάσου**, νὰ σὲ πληροφορήσω. Ἡ Γαλιλῆα τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ Διευθυντοῦ μας, ἀφίνει καὶ τὰ ἐξῆς: ζῶντα τέκνα: τὸν γνωστότατον καὶ διαπρεπῆ λαρυγγολόγον ἱατρὸν κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλον, τὸν τῶτον ἀγαπημένον τῆς παιδείας κυρίαν Σταματίναν Ἀριστοτέλους Κουρτίδου καὶ τὴν δ. Μαρίαν Π. Παπαδοπούλου. Ἡ κυρία Τίτα Γρηγ. Ξενοπούλου εἶνε ἐγγονὴ τῆς ἀπὸ τὴν δευτέραν τῆς κόρης Δικατερῆς Γ. Κανελλοπούλου, ἀποθανούσας πρὶ ἐτῶν. Τὰ δὲ τριεγγόνια εἶνε ἀπὸ τὴν πρώτην κόρην τῆς Ἀσπρινῆς Ν. Τομπάζη πρὶ τριῶν μηνῶν ἀποθανούσας καὶ αὐτὴν.

Ἡ φίλη μου **Ἀθάνια 1821-1912** μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Προχθές, ἄμα ἔλαβα τὰ φυλλάδια σου, ἐπῆγα εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου διδασκαλίαν, τὴν διευθύντριαν τοῦ Παρθενωγείου μας, ἡ ὁποία σ' ἐκτίμῃ πολὺ καὶ προέτρεψε θερμῶς τὰς μαθητρίδας τῆς νὰ σὲ παίρουν. Ἀμέσως ὅλοι ἐπέσαν ἐπάνω μου καὶ ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ παρ' ὀλίγον νὰ πάρουν κ' ἐμὲ τὴν ἴδιαν. Μετ' ὀλίγον ἀνέγνωσιν, εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ἐξωγραφίθη ἡ χαρὰ. Μόνον πέντε εἶχαν τὰ μούτρα χαλασμένα, διότι δὲν ἐπερίσσευσαν φυλλάδια καὶ δι' αὐτάς. Ταῖς ὑπεσέχθη ὁμῶς, ὅτι θὰ ἔχουν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ὡστε, Διάπλάσις μου, ἀκόμη μίαν φοράν ἔδειξες τὴν ἰσχύιν σου: τὸς κατεθέλεις ὅλας!»—Σοῦ ἔστειλα ἄλλα πέντε φυλλάδια, σ' εὐχαρίστῳ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου καὶ τὴν ἀγαπητὴν σου διδασκαλίαν, ποῦ σὲ βοηθεῖ εἰς τὸ ἔργον σου μετὰ τὰ καλὰ τῆς λόγια.

Δι' παραγγελίαν σου ἐξετελέσθησαν, **Ἐξόριστος Ἀθῆς**. Ἀργησα ὀλίγον, ἀλλὰ μετὰ καὶ μετὰ αὐτά, ἔννοε...δὲν πρέπει νὰ παρεξηγουμαι καὶ μάλιστα ἀπὸ φίλας δεκαεσσάρων ὁλων ἐτῶν, ποῦ εἰμποροῦν νὰ ζήσουν τὴν καρδιά μου. Ἐπίσης καὶ ὁ κ. Φαίδων, μετὰ καὶ μετὰ αὐτά, δὲν εὐκαίρεισεν ἀκόμη νὰ στείλῃ τὸ βιβλίον του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ τὸ λάβῃς γρήγορα.

Πῶς, **Βαλκανικὴ Συμμαχία**, καὶ ἡ σοφία δὲν εἶνε μεγάλῃ ἀρετῇ, δηλαδὴ προτέρημα; Διότι ἡ λέξις ἔχει καὶ αὐτὴν τὴν σημασίαν. Ὅσον διὰ τὰς λύσεις τοῦ 43ου φύλλου, εὐκολώτερον εἶνε νὰ τὰς ξαναστείλῃς, διότι ποῦ νὰ ψάχνω, μετὰ τῆς φοβερῆς ποῦ ἔχω τώρα, διὰ νὰ σὲ πληροφορήσω ἂν τὰς ἔστειλῃς!

Ἰστέ **Ἀράχνης**, καλλίτερα νὰ κρατήσῃς τὸ ἐνὶ ψευδώνυμον. Γράφει μου λοιπὸν συχνά, τέρα τώρα ποῦ ἔχεις καιρὸν. Καὶ αἱ δύο σου φίλαι, Κάκια καὶ Λουλούκα, εἶνε 'στὸ κρεβάτι ἀπὸ γαστρικὸν πυρετὸν, διότι ἐπαρφαγαν

μουστοκούλουρα, κάστανα καὶ γουρμάδες. Σ' εὐχαρίστῳ ποῦ τὰς θυμᾶσαι.

Εὐαίσθητε **Βράχε**, ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸ πᾶν σου, τὸ ὅποιον τῶσον θὰ σ' ἐστενοχώρῃς; Ἐξ ἄλλου ὁμῶς ἔχρησιν διότι σοῦ ἔγεινε μᾶθημα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θάμελῃς τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Ἐλπίζω ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ θὰ γράφῃς τακτικά, διὰ νὰ βλέπω τὰς προόδους σου καὶ νὰ χαίρωμαι σάν μητέρα σου.

Ἀφοῦ «πέφτεις» εἰς τὰ πόδια μου, μπορῶ νὰ μὴ σὲ συγχαίρω, **Θάλασσα**; Ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὅτι δὲν θάρρησῃς πάλι τόσο νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Νομίζω, ὅτι ἡ μαμά σου ἔχει δίκην ποῦ δὲν σφίρει νὰ διαβάσῃς αὐτὸ τὸ ἔργον. Δὲν θὰ κατεστρέφῃς βέβαια, διότι δὲν εἶνε ἀνήθικον· ἔχει ὁμῶς πολλὰ πράγματα μέσα, ποῦ δὲν τὰ ἐννοοῦν κορίτσια τῆς ηλικίας σου· ἐπομένως δὲν θὰ εὕρισκες πολλὸ γούστο. Ἄρῃς νὰ περάσουν δύο-τρία χρόνια, καὶ τότε τὸ διαβάσεις.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, **Μαρία Γ. Μ.** καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἐδῶσα τὸ γραμματάκι σου εἰς τὴν Κάκκιαν καὶ τὴν Λουλούκαν, ποῦ ἐχόρησαν πολὺ καὶ μόλις γίνον καλὰ, γιὰτὶ εἶνε 'στὸ κρεβάτι, θὰ σοῦ ἀπαντήσουν. Γράφε μοι!

Σοῦ ἔστειλα τὰ εἰκοσι φύλλα, **Ἀγρόμητο Εὐζωνάκι**. Βεβαίως, ὅλα τὰ «ἀστυνομικά» μυθιστορήματα δὲν εἶνε τὰ ἴδια. Αὐτὰ ποῦ ποιοῦν «στοὺς δρόμους», διὰ παιδιὰ εἶνε βλαβερώτατα. Ἐνῶ αὐτὰ ποῦ δημοσιεύω, εἶνε ἐπὶ τῆς ἐκείνης ἡλικίας των. Δυστυχῶς αὐτὴν τὴν διαφορὰν δὲν τὴν ἐννοοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ, οὐτε ὅλοι οἱ γονεῖς, οὐτε ὅλοι οἱ διδάσκαλοι...

ἔχεις πολὺ δίκην, **Μπουμπουλίνα**, οἱ ἑλληνικοὶ θῆσσι ποῦ ἐπισκέπτονται τὸ ἐξωτερικόν, πρέπει νὰ παίζουν προπάντων ἑλληνικὰ ἔργα. Ὅσον διὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Φαίδωνος, αὐτὰ κυρίως: τὰ ἔχει ὁ θῆσσι τῆς Κας Κυβέλης Ἀδριανῶν καὶ αὐτὸς τὰ παίζει παντοῦ. Πολὺ σὲ τιμᾷ τὸ ἐνδιαφέρον σου διὰ τὸ ἔθνικόν μας θέατρον καὶ εἶπε διὰ τὸ εἶναι ὅλα αἱ ἑλληνίδες τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Δυστυχῶς αἱ περισσότεραι δὲν τὸ ἔχουν καὶ δὲν θυμῶνουν καθόλου ὅταν οἱ θῆσσι μας τοὺς σερβίζουν ὅλη γαλλικά...

Ὁραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: **Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου**, **Ἡρώς τοῦ 21** καὶ **Παυλουλίνα**. Ἦθελα νὰπαντήσω ἐκτενῶς, ἀλλ' ὁ τυπογράφος με βιάζει: νὰ τελειώσω, διότι θέλει νὰ τυπώσῃ τὸ φύλλον νῦν καὶ νὰ πᾶ νὰ κάμῃ Χριστοῦγεννα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ γενεθλιά μου» τῆς **Μπουμπουλίνας**—Διάφορα τῆς **Τρικυμῶδους Θαλάσσης**—«Μετὰ τὴν μάχην» τοῦ **Ρεῖματος τοῦ Βοσπόρου**—«Ἀθελγητὰ τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς» τοῦ **Λωδοκαίου**—Διάφορα τῆς **Δυνάμεως τῆς Θελήσεως**—«Ἡ μαύρη χεῖρ» τοῦ **Φάνου**—«Καλὸς οἰωνός» τῆς **Βαλκανικῆς Συμμαχίας**—«Πῶς κατασκευάζεται ὁ καφεὶς» τῆς **Ἡρωϊκῆς Σάμου**—«Ἐγ-

γλικά ἰδιοτροπία» τοῦ **Ταταυλιανῶ**—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

